

Unionismin arvostelua

Kirj. M. HAHL

Viimeisinä vuosina on Ameriikan suomalaistenkin keskuudessa käynyt yhä enemmän mieltäkiinnittäväksi kysymys, minkälaisen tulisi olla taloudellisen järjestön kyetäksensä käymään voitokasta taistelua?

Voidaksensa vastata kysymykseen missään määrin tyydyttävästi on ensin ylimalkaan tarkastettava, minkälaiset ovat amerikalaisen trustien ja suurimpien osakeyhtiöiden taisteluvoimat, sillä voimakkain unioiden vastustus on tullut suurimpien trustien ja osakeyhtiöiden taholta ja sieltä se tulee lähimmässä tulevaisuudessakin yhä kiivaampana tulemaan.

Trustien luokkataisteluvoimat.

Jokaisella yhdysvaltalaisella trustilla erikseen ja niillä kaikilla yhteisesti on käytettävänä neljän laatuisia voimia, joista sitte kutakin voimalajia käytetään monilla eri tavoilla, riippuen käyttämistapa kulloinkin vallitsevasta tilanteesta. Nämä voimat ovat rahallisia voimia, valtiollisia voimia, agitatsioonivoimia ja järjestysvoimia.

Trustien rahalliset voimat. Vuotena 1914 oli Yhdysvaltain tehdastuotantoon sijoitettu \$22,790,880,000. Kauppa-korissionin antaman raportin mukaan oli kesäkuun 30 päivä 1915 rautateihin sijoitettu \$21,127,958,078 ja kaivoksiin (1909 tilaston mukaan) \$3,662,527,064. Yhteensä tehdastuotantoon, rautateihin ja kaivoksiin sijoitettu

pääoma \$47,581,366,142 — ja nyt se on jo paljonkin suurempi, sillä sijoitukset ovat viime vuosina kasvaneet suurilla summilla. Sanoetaan nykyään olevan trustien ja suurempien osakeyhtiöiden osakepääomat yli kahdeksankymmentä biljoonaa dollaria. Jos tuolla pääomalla tulisi vuosittain voittoa keskimäärin kymmenen pros. mukaan, niin voitot trusteille ja osakeyhtiöille olisivat vuosittain yli kahdeksan biljoonaa dollaria. Mutta parina viimeksi kuluneena vuotena ovat voitot olleet monelle trustille suuremmat kuin kymmenen prosenttia pääomalle, mutta voittojen pimitämisyjärjestelmä on kehittänyt sitä mukaa kuin voittojen kokonaissummat ovat kasvaneet.

Tuo rahallinen voima on hirtittävä kapitalismin puristin. Sen avulla voidaan muun muassa murskata suuriakin unioita niin kauan kuin unioissa on tuntuvia puutteellisuuksia ja niiden voima niin hajanainen kuin se nykyään vielä amerikalaisissa unioissa on. Mitäpä merkitsee näille trusteille ja osakeyhtiöille jos he voittomiljoonistaan panevat muutaman miljoonan vuodessa murskataksensa unioita ja niiden käymiä lakkotaisteluita ja vastustaaksensa unioiden syntymistä sinne, missä niitä ei vielä ole. Mitä merkitsee esimerkiksi Yhdysvaltain terästrustille, jos se panee vuodessa muutaman miljoonan työläisten järjestöjen vastustamiseksi, kun tuo trusti saa voittorahoja vuodessa sadoissa mil-

joonissa laskien. Rahoillaan ostavat trustit ministereitä ja valtioiden kuvernöörejä, kongressimiehiä ja lainlaatijakuntien jäseniä, unionistista liikettä vastustavia lakeja, unionisteja tuomitsevia oikeuksien päätöksiä, pyssyhurtta ja lakonrikkureita.

Trustien valtiolliset voimat. Jokainen trusti hankkii valtiollista valtaa kahdellakin tavalla. Ensiksi jokaisella trustilla on välittömiä valtiollisia voimia sen kautta, että trustin osakkeenomistajia tai palkkalaisia tai lahjottuja käytyreitä on valtioiden ja liittovaltioiden viroissa, valtioiden lainlaatijakunnissa ja Yhdysvaltain kongressissa vakituksesti ajamassa trustin asioita. Ja kunnallinen valta niinkään on trustin miesten käsissä jokseenkin kaikkialla, missä joku trusti harjoittaa suuremman määrän liikettään. Toiseksi jokainen trusti ostaa rahoillansa tarpeen mukaan tilapäistä valtiollista valtaa siellä missä trustin omat miehet eivät ole välittömästi valtiovalan käyttäjinä. Kunnallisessa politiikassa näkyvät trustit pitävän erittäin tärkeänä saada omat miehensä ainakin kauntin sheriffiksi, yleiseksi syyttäjäksi ja tuomariksi, koska nuo virat ovat kauntiviroista tärkeimmät taistelussa työläisiä vastaan; erittäinkin lakkotaistelujen aikana nuo virat merkitsevät hyvin paljon lakkolaisten nujertamisessa ja unioiden murskaamisessa.

Valtollisilla toimillaan trustit laativat unioiden toimintaa ehkäiseviä lakeja, asettavat vuosittain satoja jopa tuhansia unioiden toimihenkilöitä syytteen ja tuomitsevat niitä vankeihin yhteensä sadoiksi vuosiksi ja milloin vain suinkin on

tiiaisuus murhaukset viha-
tuimpia unionisteja.

Trustien agitatsioni-voima. Jokaisella trustilla on oma agitatsioniarmeijansa mahdollisimman hyvällä välineillä varustettuna. Trustien valitut kunnalliset ja valtiolliset virkailijat luonnollisesti harjoittavat julkisempaa tai peitettympää agitatsionia trustien hyväksi ja trustimagnaattien valvonnan alaisina toimivat ja heiltä muruja odottavat lakimiehet, papit, vieläpä koulujen opettajatkin harjoittavat agitatsionia trustien hyväksi. Ja nykyajan mahtavimmat agitatsionivälineet, sanomalehdet, suorittavat tärkeimmän osan trustien agitatsionissa. Jokaisella trustilla on suremmilla toiminta-alueilansa suuri päivälehti ajamassa trustien etuja ja trustien toiminta-alueilla olevat pikkuporvarien moniväriset lehdet pakotetaan trustien rautanyrkkien avulla joko suorastaan matelemaan trustien etujen mukaan tai lievemmassä tapauksessa olemaan mitään puhumatta trusteja vastaan.

Tuolla agitatsionivoimalla saadaan sitte aikaan kahdenlainen tulos. Osa yleisöstä suorastaan matelelee trustipomojen edessä (suurin osa pikkuporvareista) ja toinen osa pelkää trustien mahtia niin ettei uskalla julkisesti asettua vastaan, vaikka tuntee trustien kiristyksen ja myöntää taistelun tarpeellisuuden. Viimeksimainitussa asemassa ovat suurin osa järjestymättömiä työläisiä. Trustien agitatsioni on todentanut heille, että trustit murskaavat jokaisen yksilön, joka millään tavalla yrittää julkisesti nousta trusteja vastaan. Senpätähden sitten ollaan ver-

rattain hiljaa järjestymisestä ja tuntuvampien ja syvemmälle käypien parannuksien vaatimista silloinkin kun sellaisiin vaatimuksiin olisi tavallista paremmat tilaisuudet, kuten nykyään olisi.

Trustien edulle on kumpikin tulos itseasiassa yhtä hyvä. Ne joukot, jotka julkisesti mateleivat trustipomojen edessä ovat hyödyllisiä trustien suunnitelmille ja ne joukot jotka peläten trustien heidät murskaavan vain "sydämässänsä kiroilevat" ja "taskuissaan puivat nyrkkejään" trustien riistäntää vastaan, nekään eivät vahingoita trustien riistämissuunnitelmia ja niiden toimeenpanemista.

Trustien järjestövoima. Jokainen trusti on lujempi järjestö kuin amerikalainen työläisten unio. Trustien järjestölujuuden perustana on kapitalistiluokan selvempi luokkatietoisuus ja laillinen osakeyhtiöjärjestelmä, jossa osakkeenomistajien suurikaan vähemmistö ei kykene tekemään enemmistön suunnitelmia tyhjäksi, vaikkapa tahtoisivatkin. Tällainen järjestölujuus merkitsee luokkataistelussa hyvin paljon trustien eduksi, kun toisella puolella ovat työläisten järjestöt, joiden järjestölujuus on vielä aivan toisarvoinen. Ameriikkalaisten unioiden suunnitelmia voi vielä nykyään tehdä tyhjäksi ja vieläpä särkeä koko unionin pieni kiukkuinen vähemmistö, toisinaan tarvitaan siihen vain yksi tai kaksi provokaattoria. Sensijaan ne muutamat tapaukset, joissa joidenkin trustien osakkeenomistajien vähemmistöt ovat yrittäneet estää enemmistön suunnitelmia, osottavat jokaisessa tapauksessa vähemmis-

tön epäonnistuneen. Lujalla järjestövoimalla kukistaa trusti sisäiset erimielisyydet, jos sellaisia milloin ilmenee ja enemmistön suunnitelmat viedään järkähtämättä voittoon.

Tämä lyhyt ylimalkainen katseus trustien taisteluvoimiin riittää osottamaan, että niitä vastaan ei voida käydä menestyksellistä taistelua minkälaisilla uniolla tahansa.

Unioiden taisteluvoimat.

Menestyäkseen taisteluissaan uniolla tulee olla kaikkia niitä voimia mitä trusteeillakin on, ja unioiden tulee näitä voimia kehittää ja käyttää ei ainoastaan hetkellisen hyödyn etsimiseen, vaan jokaisen hetkellisen hyötökysymyksen mukana täytyy olla kysymyksessä työväenluokan vallan kasvattaminen ja sen kautta yhteiskuntajärjestelmän uudistaminen.

Unioiden rahallinen voima.

Tässä kohtaa meitä heti riidanalainen kysymys. Nykyään on tässä maassa huomattava joukko "unionismin kannattajia", jotka väittävät pysyvänsä poissa suurimmista uniosta sentähden kun ne muka ovat työläisten nylkylaitoksia. Tämä toimenpide on saanut voimakasta tukea sen agitatsioonin kautta, jota I. W. W. on erityisesti harjoittanut, julistamalla rahastot unioiden aivan toisarvoisiksi taisteluseiksi. Unioiden rahastojen kartuttaminen korkeiksi sanotuilla jäsenmaksuilla ja lakkotaistelujen avustaminen suurilla ylimääräisillä veroituksilla ovat muutamissa tapauksissa olleet aiheina unioiden särkemiseen. Kolme vuotta sitte tapahtuneeseen Butten kaivosmiesten union kuului-

saan hajottamiseen oli vaikuttavimpana aiheena halu vapautua jäsenmaksuista ja erittäinkin ylimääräisestä veroituksesta, jota oli otettu Kuparisaaren lakkolaisten avustamiseksi aina viiteen dollariin mieheltä kuukaudessa. Tämä verotus kiihotti hajottajia enemmän kuin unionivirkailijain vanhoillisuus ja heidän tekemikseen sanotut petokset. Puhutuita petoksia ei ole voitu todistaa eikä voidakkaan todistaa, unionikirjat ja muut asiapaperit kun hävitettiin toimeenpantujen räjähdysten yhteydessä, mutta sensijaan on todistettu, että sadat Butten kaivosmiesten unionijäsenet erityisillä keinoilla kiersivät unionsäännölliset sekä ylimääräiset maksut jo monia kuukausia ennen unionin hajottamista ja samaan aikaan agiteerasivat kiihvaasti noiden maksujen kantamista vastaan.

Rahastojen kartuttamista unioniin ei kuitenkaan voi mitenkään kiertää, jos halutaan puhua unionien taistelukuntoisnudesta. Rahastoja tarvitaan agitatsio- ja järjestämistyötäkin varten, mutta ennenkaikkea niitä tarvitaan lakkotaistelua, tuota unionismin yleisintä ja useimmin käytettävää taistelumuotoa varten. Lakkotaistelu taas on kaikkiallakin mutta erittäin Yhdysvalloissa suuria summia nielevää.

L a k k o t a i s t e l u m e n o t. Nykyään ei enää kannattaisi suurta trustia tai osakeyhtiötä vastaan käytävän lakkotaistelun rahallista puolta laskea sille perustukselle, että "lakkolaiset tulevat ainakin jonkun aikaa toimeen omillansa". Lakkotaistelijoin, joissa on kymmenenkään tuhatta osanottajaa — ja sellaiset ja paljon suuremmat lakot

tulevat yhä enemmän päiväjärjestykseen trustien alueilla — enemmistö on aina siinä asemassa, että he eivät kykene omillansa elämään pariakaan viikkoa. Näin on laita erittäinkin siellä, missä trustien agitatsioonilla kyetään tekemään lakkolaisten luoton saanti mahdottomaksi. Kapitalistisen järjestelmän aiheuttamat huonot ajat tasoittavat työläisten rahavarat niin ettei suurella enemmistöllä ole säästöjä, joiden avulla voisivat elää lakon ajan. Ja sitäpaitsi, pitkisä lakkotaisteluissa kysytään työläisten uhrautuvaisuutta ja kärsivällisyyttä tarpeeksi asti vielä sittekin, vaikkapa unionikykenee avustamaan lakkolaisia lakon alusta sen loppuun saakka.

Paljoko sitte tarvitaan rahavaroja suurissa lakkotaisteluissa? Summia ei tietysti voi kukaan edeltäpäin tarkalleen määritellä, sehän riippuu lakon pituudesta ja monista muista väliin tulevista seikoista. Mutta jos otamme esimerkiksi kymmenen tuhatta työläistä käsittävän lakon ja laskemme lakkoavustusta niin mitättömän summan kuin viisi dollaria viikossa työläistä kohti, niin huomaamme jo yhden viikon nielevän viisikymmentä tuhatta dollaria ja kuukauden kolmattasataa tuhatta dollaria. Mutta amerikkalaisen lakon rahalliset kustannukset eivät pysähdy läheskään siihen määrään, mikä menee lakkolaisten välttämättömään avustamiseen. Parhaimminkin järjestetyissä lakoissa on tuntuvia sivumenoja. Heti lakon alettua tavallisesti alkavat kapitalistien valtiolliset asiamiehet toimittaa vangitsemisia, syyttämisiä, oikeudenkäyntejä ja tuomitsemisia. Unio tarvitsee kallista lakimiesten apua, joutuu

maksamaan oikeudenkäyntikulua, sakkoja ja monia muita ylimääräisiä menoja. Ja jos vielä pidämme kiinni siitä osittain käytännössä olevasta tavasta, että saapuvia lakonrikkureita union pitäisi rahallisen avustuksen kautta kyetä ehkäisemään työhön menosta, niin huomaamme kymmenen tuhannen työläisen lakon tarvitsevan vähintään neljännesmijoonan jokaista lakkokuukautta kohti.

S e u r a u k s e t r a h a t t o m u u d e s t a. Lähin seuraus siitä ettei ole tuntuvia lakkorahastoja, joista kyettäisiin maksamaan avustusta jokseenkin heti lakon alettua, on lakkolaisten lakkopaikkakunnalta poislähtö. Tämä tapa on tullut hyvin yleiseksi viimeaikoina ei ainoastaan rahattomassa I. W. W:ssä vaan myöskin American Federation of Laborin unioissa — jälkimmäisissä kuitenkin sillä erotuksella, että lakkolaisille hommataan union puolesta työpaikka toisella paikkakunnalla. Mutta missään tapauksessa tämä taktiikka ei ole edullisiin tuloksiin vievä nykyisissä oloissa. Lakkolaisten suuremmissa määrin lakkoalueelta poistuminen merkitsee "lakkohengen" häviämistä. Lakon synnyttämä uhka, lakonrikkurien työhön menon ehkäiseminen ja lakkomielipiteen vireillä pitäminen eivät ole mahdollisia siellä, missä lakkolaiset ovat lähteneet pois paikkakunnalta. Lakon synnyttämää uhkaa, lakonrikkurien työhön menon ehkäisemistä ja yleensä lakkomielipiteen voimakkaana pitämistä eivät kykene pitämään yllä lakkopaikalle mahdollisesti jätetyt agitaattorit ja järjestäjät, siihen kykenee ainoastaan lakkolaisjoukko itse tiheään pidettävine kokouksineen

ja lakkokulkueineen. Suuren lakkolaisjoukon paikkakunnalla olemallaisenaan kykenee synnyttämään voimakkaamman vaikutuksen kuin parhaimmatkaan agitaattorien ja järjestäjien puheet ja muut toimenpiteet. Niin kauan kun järjestyneiden työläisien luku järjestymättömiin verraten on niin pieni kuin se nykyään vielä Yhdysvalloissa on, lakkotaistelua ei voida menestyksellisesti käydä muuten kuin pysyttämällä lakkolaiset mahdollisimman tarkoin lakonalaisella paikkakunnalla. Mutta tämän toteuttaminen suurissa lakkotaisteluissa vaatii suuria rahastoja.

Rahattomuudesta johtuva myöhempi, mutta seurauksiltaan kenties kaikkein tuhoisin tulos on lakkolaisten itsensä lakonrikkureiksi meneminen. Lakkotaisteluissa, joihin ottaa osaa tuhansia työläisiä, joiden enemmistö ei ole ollut union jäsenenä ennen kuin vasta lakon alettua, on aina vaara tarjolla, että omat voimat rikkovat lakon. Luokkatietoisinkin työläisen kärsimyksillä ja kestävyydellä on rajansa, mutta luokkatiedottoman työläisen kärsimysrajat ovat hyvin suppeat niissä tapauksissa, joissa hän voi "itse itseänsä auttaa"; hän menee lakonrikkuriksi verrattain pian ellei unio kykene maksamaan hänelle avustusta edes leipärahoiksi. Useita suuria lakkoja onkin murrettu juuri tätä tietä, ja yleensä on asianlaita noin niissä pitkiksi venyneissä lakkoissa, joita joku vähävarainen unio on alkanut melkein kokonaan järjestymättömien tai vain lakkoutumistarkotuksella järjestyneiden työläisten kanssa.

Kolmas vaikuttava seuraus rahattomuudesta on ulkoa tulevien lakonrikkurien työhön meno-

pa k k o. Tunnettuja ovat amerikkalaisten kapitalistien keinot hankkia lakonrikkureita. Suuria lakkoja rikkomaan hankitaan työläisiä ympäri maata suoraan petoksella, valehtelemalla ettei mitään työtetoitöitä ole kysymyksessä olevalla paikkakunnalla. Siten saadaan erittäinkin englanninkielttä taitamattomat ja sanomalehtiä seuraamattomat työläiset lähtemään lakkoalueelle, vaikkapa heillä ei olisi aikomustakaan mennä lakonrikkureiksi. Mutta tämä joukko, joka näin hankitaan lakonalaiselle paikkakunnalle on melkein poikkeuksetta rahatonta joukkoa, jonka on pakko ainakin joksikin aikaa mennä työhön, kun on keran lakkopaikkakunnalle tullut. Yksi vaikuttava keino ehkäistä tätä joukkoa työhön menemästä on union kyky tarjota heille tilaisuus joko liittyä unioniin ja saada lakkoavustusta kuten toisetkin lakkolaiset tai maksaa union kassasta matkarahat sille paikkakunnalle, mistä heidät on värvätty. Mutta tämä menetelytapa vaatii suurissa lakkotaisteluissa kymmeniä tuhansia dollareita yksistään sitä varten.

Voidaan kyllä paljonkin kiistellä siitä, onko järjestyneelle työväestölle edullista avustaa lakonrikkureiksi tulleita ja siten ikäänkuin edistää lakonrikkureiksi tulemistä? Sillä voidaanhan väittää, että sellaisessa tapauksessa tietien ja tahtoen tulvaa kaikenkarvaista väkeä union elätettäväksi. Mutta tällaisella kiistalla voi olla ainoastaan toisarvoinen merkitys niin kauan kun rikkureitää värvätään valheellisilla keinoilla ja kun asiointi on sellainen, että suurin osa rikkureiksi värvätyistä ovat pakotettuja menemään työhön.

Harhakäsityksiä lakkotaistelusta. Ne yleisimmät harhakäsitykset, joista rahastojen vastustamisagitatiosi lähtee ovat seuraavat:

1. Että suuria lakkoja on hävitty, vaikka on miljoonissa pantu rahoja niiden avustamiseksi.

2. Että unionit eivät kykene kilpailemaan trustien rahastojen kanssa.

3. Että taistelu on "villimpää", uhkaavampaa ja hyökkäävämpää ja kapitalisteille tuhoavampaa kun lakkolaisilla ei ole tiedossa rahastoja joista toivoa avustusta.

4. Että lakkotaistelut tulella olla lyhyviä ja lyhyissä lakoissa ei tarvita mitään rahastoja.

5. Että rahallista avustusta saadaan vapaaehtoisilla keräyksillä tarpeellinen määrä.

Nämä väitteet ovat ominaisia erityisesti syndikalistisille aineksille, ja on niille saatu jonkunverran kannatusta suomalaistenkin keskuudessa, ne väitteet kun tuntuvat useasta niin uusilta ja mahtavilta.

Miljoonien kanssa häviäminen. On totta, että suurimpia trusteja vastaan käytyjä lakkotaisteluja on hävitty, vaikka niiden avustamiseen on pantu satoja tuhansia jopa miljoonia dollareita. (Kuparisaren lakko, Coloradon lakko ja British Columbian lakko). Mutta lakkotaistelun häviäminen vaikkapa miljoonan dollarin kulutuksen perästä ei voi missään tapauksessa kelvata todistukseksi rahastojen tarpeettomuudesta ja järjetöntä on sitä sellaisena käyttä; sehän todistaa vain sitä, että kapitalistien monipuoliset voimat olivat mahtavammat unionien voimia, eikä missään tapauksessa sitä,

että raholttta olisi tultu toimeen.

Trustien miljoonien kanssa kilpailu. Väite, että työväenjärjestöt eivät kykene kilpailemaan trustien miljoonien kanssa, on kokonaan asiaan kuulumaton ja merkitsee sen esittäminen koko rahastokysymyksen vääärälle ladulle viemistä. Kysymyksessähän ei voi koskaan olla-kaan trustien miljoonien kanssa kilpailu, vaan ainoastaan se, voidaanko lakkotaisteluita käydä ilman rahastoja, ja sehän on kokonaan eri kysymys kuin kilpailu jonkun trustin satojen miljoonien kanssa. Edellä esitetyt lakkolaisten omat tarpeet ne ovat, jotka tekevät lakkotaistelurahastot välttämättömiksi.

Taistelun "villiyys". — Myönnettävä on, että nälkäinen työläinen on "villimpi" taistelemaan, mutta tuo "villiyys" ei vielä ratkaise mitään työläisten eduksi, päinvastoin, vahingoittaa se voi paljonkin ja on useissa tapauksissa vahingoittanut amerikkalaisia lakkotaisteita. Epätoivo taistelussa ei voi sellaisenaan vielä olla voiton takaaja. Pienellä vähemmistöllä ei voi ollakaan niin villiä taistelutaktiikkaa, että se sen avulla kykenisi voittoja saamaan. Ja Yhdysvalloissa unionistit ovat vielä hyvin pieni vähemmistö työväenluokasta. Nykyään on kaikissa unioissa yhteensä noin 2,700,000 jäsentä, mutta palkkatyöläisiin kuuluu viimeisen sensuksen mukaan kuusitoista vuotta täyttäneitä ja vanhempia miehiä 28,738,425. Siis unioihin kuuluvien luku on vain 9,4 prosenttia. Ja kun otetaan huomioon että noihin unioihin kuuluu melkoinen määrä naisia, niin tuo prosenttiluku ei ole

läheskään paikallaan. Kuusitoista vuotta täyttäneitä ja vanhempia työväenluokan miehiä ja naisia on edellämainitun sensuksen mukaan 36,177,111 (vaimot jotka eivät ole palkkatyössä eivät kuulu tähän) johon verraten unioiden jäsenmäärä on vain 7,4 palkkatyöläisten koko luvusta. Niin pieni vähennistö ei voi löytää mitään niin villiä taistelutaktiikkaa ettei vallassa oleva kapitaistiluokka voisi asettaa sitä vastaan vieläkin villimpää ja tuhoavampaa taktiikkaa. Kapitalistien taistelutaktiikka taas voi tulla inhimillisemmäksi ainoastaan samassa suhteessa kuin työväenluokka kykenee valtaamaan kapitalistiluokalta valtaa. Mutta vallan anastaminen yleensä ei tapahdu pienen vähemmistön käymän taistelun villeyden vaikutuksesta eikä avulla, vaan tapahtuu se suhteellisesti työläisten järjestövoiman kasvamisen kanssa.

Lyhyvien lakkojen mahdollisuus. Otaksuma lyhyvien lakkojen mahdollisuudesta on vaikuttanut enemmän kuin mikään muu otaksuma rahattoman union mielikuvan syntymiseen ja laajenemiseen. Kun väitetään olevan mahdollista ja edullisempaa pitää vain korkeintaan parin kolmen viikon kestäviä lakkoja — ja jos ei voiteta mennään työhön ja jonkun ajan kuluttua yritetään uudelleen — sellainen puhe voi näyttää kapitalistista järjestelmää tunteuttomista työläisistä hyvinkin järkevältä, sellainen menettely kun kertakaikkiaan vapauttaisi työläiset tuntuvammista rahallisista uhrauksista union hyväksi. Sillä jos lakko voi olla vain pari kolme viikkoa kestävä, sellainen taistelu voidaan ajatella ja

uskoa mahdolliseksi ilman unionin rahallista voimaa.

Mutta tuo agitatsioni on puhtaasti teoreettisenakin puheena vahingollinen työväenjärjestöille ja käytännössä lakko-ajan edeltäpäin määrääminen on mahdoton niissä tapauksissa, joissa on kysymys useammista tuhansista lakkolaisista. Vahingollinen pelkkänä teorianakin on se siksi, koska määräaikainen lakko ei koskaan pelota kapitalisteja senkään vertaa kuin määräämättömäksi ajaksi aiottu lakko. Jos sen trustin tai osakeyhtiön pomot, jonka alueella lyhyttä lakkoa saarnannut unio julistaa lakon, uskovat unionin saarnaamaan lyhyeen lakkotaktiikkaan, he hymyilevät koko lakolle eivätkä suostu mihinkään lakkolaisten vaatimuksiin, sillä hehän tietävät, että tämän unionin lakkolaiset palaavat viikon parin perästä työhön vaikka eivät mitään voitakaan. Ja tätä seikkaa ei kykene tyhjäksi tekemään se tosiasia, että kapitalistit laskevat vain liikevoittojensa mukaan, kannattaako suostua lakkolaisten vaatimuksiin tai ei. On totta, että jokainen tunti, minkä esim. kymmenen tuhatta työläistä on poissa työstä, tuottaa kapitalisteille melkoisia vahingoita, mutta kapitalistitkaan eivät sentään ole niin pitkälle hetkenlapsia, että he suostuisivat lakkolaisten vaatimuksiin heti kun ensimmäinen voittodollari heidän käsistään luistaa. Päinvastoin he laskevat niinkuin luokka-asemastansa selvillä olevat ainakin laskevat että mitä helpommalla taistelulla työläiset voittoja saavuttavat, sitä nopeammin ovat uudet vaatimukset myönnytyksiä tehneiden vastassa. Jokainen aikaansa seuraava kapitalisti ja

heidän pomonsa tietävät, että mitä helpommalla taistelulla unionistit voittoja saavuttavat, sitä enempi he luottavat järjestönsä voimaan ja tulevat yhä vaativimmiksi. Se on tämä puoli asiasta, joka nykyisissä lakkotaisteluissa vaikuttaa kenties kaikista voimakkaimmin kapitalistien kantansa määräämiseen lakkotaisteluihin nähden. Se kiihottaa trustimagnaatteja vastustukseen äärimmäisyyden rajoille saakka. Työläisten järjestövoimaansa luottamuksen ehkäiseminen on tullut yhdeksi elinehdoksi ameriikkalaisille kapitalisteille ja he uhraavat tälle taistelulle hyvin paljon.

Sitäpaitsi ei ole ensinkään itsestään selvä asia, että kaikki trusteja ja suuria osakeyhtiöitä vastaan tähdätyt lakkotaistelut vahingoittaisivat kapitalisteja heti alettuaan. Lukuunottamatta nyt ensinkään niitä lakkoja, jotka on provoseerattu trustien itsensä taholta, joko kilpailijan kukistamistarkoituksessa tai unionin murskaamistarkoituksessa, rehellisetkään lakot eivät vahingoita kapitalisteja, jos heidän onnistuu murskata lakkotaistelu ja samalla lakkotaistelua käynyt unio. Vahinkohan voidaan ottaa takaisin juuri sen kautta, että pakotetaan lakkotaistelussa hävitetyt työläiset työskentelemään täydelleen niiden kiristyksien alaisina, joita taistelun hävinneille asetetaan.

Ja lisäksi on otettava huomioon kapitalistiyhtymien muodostamat korvausrahastot, joista maksetaan melkoisia korvauksia lakkotaistelusta kärsivän työpaikan hyväksi. Siis kapitalistien rahallinen sekä aatteellinen voitto ovat yhteensä ne tekijät, jotka saattavat lakkotaistelun pit-

kittämisen kapitalistien taholta välttämättömäksi. Ja kun kapitalistit ovat vielä tässä suhteessa voimakkaampi puoli, työläiset eivät voi useimmassa tapauksessa tehdä lakkotaistelua lyhyeksi muuten kuin lopettamalla lakon omaksi häviökseen. Mutta sitä he eivät tee koettamatta voimiaan viimeiseen mahdollisuuteen saakka. Ja juuri viimeksimainitussa seikassa, työläisten vastenmielisyydessä lopettaa lakko ilman voittoa, kohtaamme lyhyen lakkotaistelun käytännöllisen mahdollisuuden työläisten puolelta. Saadaksemme lakkotaistelun työläisten puolelta seliaiseksi kuin sen I. W. W. kirjallisuus ja agitaattorit utukuvissansa esittävät, viikosta korkeintaan kolmeen viikkoon kestäväksi, pitäisi olla niin vanhoillinen unio, jossa voitaisiin pelkällä virkavallalla synnyttää ja lopettaa lakkoja. Mutta niin vanhoillisen union perustaminen voitane pitää mahdottomuutena. Vanhoillisimmassakin uniossa täytyy olla kansanvaltaisuutta niin paljon, että työläiset itse saavat olla osallisina päätettäessä lakon alkamisesta ja lopettamisesta. Mutta jos tämä päättämisoikeus työläisillä kerran on, he eivät tule nseimmassa tapauksessa äänestämään lakon lopettamisen puolesta viikon eikä kahden eikä vielä kolmenkaan perästä, jos mitään myönnytyksiä ei olla saavutettu. Vaikka lakkolaisten enemmistö olisikin luokkatiedottomia, kuten onkin ollut laita suurimmissa ameriikkalaisissa lakoissa, työläisten luokkavaisto sanoo heille että taistelua on pitkitettävä niin kauan kun suinkin työläisten voimat kestävät ja on olemassa mitään voiton toiveita. Ja tämä

onkin ainoa oikea lakkojen määräämiskanta. Tietysti on järkevää lopettaa lakko niin pian kun kaikki voiton toiveet ovat menneet, mutta voiton toiveiden häviäminen ei sentään tapahdu viikossa, eikä vielä kolmessakaan.

Vapaaehtoisilla keräyksillä avustuksen saaminen. Olemme edellä huomanneet, että ameriikkalaisten unioiden taistelurahastot täytyvät käsitellä satoja tuhansia jopa miljoonia dollareita ja noiden summien suuruus sanoo meille mahdottomaksi saada niitä tai niiden suurinta osaakaan vapaaehtoisilla keräyksillä. Sosialistipuolue on ottanut voimakkaasti osaa unioiden lakko- ja puolustusrahastojen kartuttamiseen, mutta kahdentoista vuoden aikana kerätessään seitsemääntoista eri tapaukseen on se saanut yhteensä vain \$103,318,40. Vuosina 1913—1914 kerättiin koko sosialistipuolueen voimalla avustusta Kuperinsaaren lakkolaisille ja saatiinkin huomattava summa, \$30,912,01. Mutta mitä on tuollaisenkaan summa kymmenenkään tuhannen lakkolaisen avustamiseksi. Eihän sellaista joukkoa voida pitää tuollaisella summalla hengissä kun korkeintaan kolme neljä päivää. Suuria summia tarvittaessa kolehti on epäkäytännöllisin rahanhankkimiskeino. Se vie kauan aikaa ja vaatii voimakkaan agitatsioonin yksistään sitä varten, ja sittenkään se ei tuo satoja tuhansia. Kerrassaan epäjohdonmukaista on laskea suuren lakon rahastaminen kolehdin varaan. Tuhansia työläisiä käsittäviä lakkotaisteluja kyetään riittävästi rahastamaan ainoastaan siten, että unio itse on kartuttanut huomattavia summia ja toisilta unioilta saadaan tar-

vittaessa avustusta joko lahjoina tai lainoina kymmenissä ja sadoissa tuhansissa dollareissa.

Pitäen siis mielessään asian kaikki puolet ei voida ensinkään antaantua sen harhaluulon valtaan, että unionistinen taistelu olisi mahdollinen ilman tuntuvia rahastoja. Ei voida hyväksyä sitä agitatsionia, joka suureksuu jo parin dollarin kuukautisia jäsenmaksuja unioniin. Rahallisten uhrausten suorittaminen unionille on välttämättömyys, jota kiertämään toistaiseksi ei ole mitään mahdollisuutta itsensä työläisten edun kannalta asiaa katsoen.

Yhdysvaltain unionien rahalliset voimat nykyään. Yhdysvaltalaisen unionien rahalliset voimat ovat melkoisen pienet, siitä huolimatta vaikka täällä puhutaan niin paljon suurista sisäänkirjotus- ja jäsenmaksuista ja ylimääräisistä verotuksista. Yhdysvaltalaisen unionien rahalliset voimat ovat pienemmät kuin englantilaisten ja saksalaisten unionien rahalliset voimat. American Federation of Laborin unionissa maksettiin vuotena 1916 avustuksia kaikkiaan \$5,254,612.69, josta \$2,708,789.33 maksettiin lakkoavustuksina. Kaikkiaan maksetut avustukset tekivät viime vuotena \$2.53 jokaista täysinmaksanutta jäsentä kohti. Englantilaiset ammattiyhdistykset maksoivat vuotena 1912 avustuksia \$15,148,404.00, joka on \$3.85 jokaista englantilaisiin ammattiyhdistyksiin kuuluvaa jäsentä kohti. Samana vuotena maksoivat saksalaiset sosialidemokraattiset, kristilliset ja Hirsch-Dunckerin ammattiliitot avustuksia \$9,518,519.00, itsenäiset ammattiliitot \$2,431,507.00, yhteensä saksalaiset ammat-

tiyhdistykset \$11,950,026.00, joka on \$3.11 jäsentä kohti.

Tässä mainitut ameriikkalaisien unionien rahalliset avustukset käsittävät tosin vain American Federation of Laborin, mutta toisten unionien maksamat avustukset eivät muuta suhdetta niin paljon, että ameriikkalaisten unionien rahallinen voima kohoaisi englantilaisten ja saksalaisten ammattiyhdistysten rahallisten voimien tasolle. Kaikkien American Federation of Laboriin kuulumattomien unionien jäsenmäärä on vain 23.2 prosenttia Yhdysvaltain unionistien jäsenmäärästä.

Palkat ovat suhteellisesti paremmat Yhdysvalloissa kuin Englannissa ja Saksassa ja se edellyttäisi yhdysvaltalaisissa unionissa suurempaa rahallista voimaa, mutta ameriikkalaisissa yhä voimakkaana elävä usko yksihölliiseen onnistumiseen asettaa järjestöihin uhraamisen toisarvoiseksi asiaksi.

Unionien valtiolliset voimat.

Kuten tunnettua yhdysvaltalaisen unionistien enemmistö painee sangan vähän painoa työväenluokan itsenäiselle luokkapoliitikalle. Voimakkain osa unionisteista, American Federation of Laborin enemmistö, ovat olleet kapitalistipuolueiden poliittisina potkupalloina, juosseet yhden kapitalistipuolueen pomojen luota toisen kapitalistipuolueen pomojen luo pyytelemässä työväen lakeja ja tekemässä konikauppoja silloin kun ovat nähneet tarpeelliseksi ottaa osaa poliittiseen toimintaan. Toisinaan he taas ovat julistaneet itsensä kokonaan eroon poliitikasta. Tosin jo vuotena 1881 kun liitto perustettiin Knights of Labor nimellä Pitts-

burghissa laadittiin liitolle valtiollinen ohjelma, mutta sen tarkoituksena ei ollut olla itsenäisen poliittisen toiminnan ilmauksena eikä sellaiseen kehottajana, sillä jo ensimmäinen pykälä tuosta ohjelmasta kuuluu:

“Kongressin ja valtioiden lainlaatijakuntien on laadittava lakeja, jotka tekevät mahdolliseksi työväenjärjestöjen laillistuttamisen ja perustamisen”.

Koko ohjelmassa, joka käsittää kolmetoista pykälää, ei mainita sanallakaan, että työläisten itsensä olisi ryhdyttävä politikoimaan toteuttaakseen valtiollisia vaatimuksiansa, siinä vain lapsellisesti vaaditaan, että kapitalistipuolueet laatisivat sellaisia lakeja kuin järjestynyt työväestö suvaitsee heiltä tahtoa. 1883 liitto jo julkisesti päätti ottaa osaa kapitalistipuolueiden valtiokonventsio-neihin, se on, lähteä julkisesti kerjäämään lupauksia kapitalistipuolueiden politikoitsijoilta. Niin on sitte myöhemmin heiluttu milloin puolelle milloin toiselle. Itsenäisen poliittisen toiminnan ehdotuksiakin on silloin tällöin liiton vuosikokouksissa tehty, mutta gompersilaiset ovat ne vielä tähän saakka saaneet äänestyksessä kumoon, esittämällä vastapainoksi milloin hyvä-mies-politiikkaa, milloin syndikalismia. Denverin kokouksessa 1894 Gompers asettui täydelleen syndikalistiselle kannalle julistamalla:

“On mielettömyyttä ajatella työläisten, jotka ovat teollisesti orjia, voivan vallata käsiinsä äänestysuurnan. Itsevaltius työmaalla ja kansanvaltaisuus poliittisessa elämässä ei vielä tähän asti ole koskaan vallinnut samalla aikaa.”

Samoin kuin American Federa-

tion of Laborin enemmistö ovat myöskin menetelleet mainituista liitoista riippumattomat veljessäjärjestöt. Ja sama poliittisen toiminnan harhakäsitysten saarnaaminen ja poliittinen saamatomuus on ollut I. W. W:n yhtenä erikoisuutena. Kun I. W. W. perustettiin 1905 sen ohjelma sisälsi lauseen, että työläisten tulee järjestyä taloudellisesti sekä poliittisesti kukistaaksensa kapitalistiluokan. Mutta jo 1906 poistettiin liiton ohjelmasta sana “poliittisesti” ja siten liitto leimasi itsensä syndikalistiseksi järjestöksi. Ja tehdäkseen välinä selväksi politikoitsevien sosialistien kanssa I. W. W:n neljäs edustajakokous 1908 alettiin huutamalla “iskekää kirveellä äänestyslaatikkoa”! Siitä olikin sitte seurauksena, että vihdoin 1915 virallisesti perustettiin Workers International Industrial Union (detroitilainen I. W. W.) jatkaamaan alkuperäisen I. W. W:n työtä, mutta monen voimakkaan liikkeen välissä kilpailevana uniona sillä ei ainakaan vielä tähän saakka ole mitään merkitystä.

Unionistisesti parhaimminkin järjestyneiden valtioiden tilanne osottaa kuinka mitätön on yhdysvaltalaisten unionistien poliittinen voima. Esimerkiksi Pennsylvanian valtio. Pennsylvania on teollisuuslaitosten lukuun, pääomien sijoitukseen, tuotteiden vuotuisen arvoon ja palkkatyöläisten lukuun nähden järjestyksessä toinen valtio Yhdysvalloissa (New York on ensimmäinen). Mutta työväenluokalla ei ole Pennsylvaniassakaan valtiollista valtaa juuri nimeksikään. Yksi työväenluokan itsenäistä poliittista toimintaa edustava sosialisti on ollut ja on nytkin valtion lainlaatijakunnassa ja vuo-

tena 1915 oli valtiossa 60 sosialistien ehdokkaina valittua kunnallisvirkaillijaa ja 77 kouluvirkailijaa. Osa unionisteista tietysti on äänestänyt sosialistipuolueen ehdokkaita, mutta vain pieni osa, sillä huomattava on, että Pennsylvania on järjestyksessä toinen valtio sosialistipuolueen jäsenmääräänkin nähden, joten sosialisteilla poliittisessa toiminnassaan ei ole ollut paljonkaan apua unionisteista.

Itsenäisen politiikan tarve. Unionistien poliittisesta tolkkutomuudesta on ollut lähimpänä seurauksena, että Yhdysvallat ovat vieläkin maa, jossa työväensuojelulakeja on vähemmän kuin muissa suurkapitalistisissa maissa, ja nekin lait mitä on viime vuosina saatu, ovat kapitalistien neukaloimina joksinkin mitättömiä ja useissa tapauksissa pelkkää narripeliä. Vahingonkorvauslait, joita sitte vuoden 1910 jälkeen on laadittu kolmessakymmenessä kahdessa valtiossa ja kolmessa territorissa, ovat niin kovin venyviä ja tulkinnan varassa olevia, että niiden hyöty supistuu hyvin vähin, puhumattakaan siitä, että niissä on se yhdysvaltalaisen lainlaadinnan ominaisuus että samasta asiasta on yhdessä valtiossa kokonaan toisenlaatuinen laki kuin toisessa. Niinpä kun vahingonkorvaus kuolemantapauksissa voi nousta kuuteen tuhanteen dollariin (Alaskassa) se toisessa paikassa maata on korkeintaan kaksi tuhatta kahdeksänkymmentä dollaria (Coloradossa). Jäsenien menetyksestä saatava korvaus on useimmissa valtioissa aivan mitätön.

Työläisten terveyttä suojelevien ja tapaturmilta varjelevien lakien alalla yhdysvaltalaisen

unionistien saavutukset ovat ihmeteltävän pienet. Ei ole toista suurkapitalistista maata, jossa työläisten terveys, jäsenet ja elämä ovat niin halpa-arvoisia kuin ne ovat Yhdysvalloissa. Mutta kaikesta siitä huolimatta yhdysvaltalaiset unionistit vuodesta vuoteen pysyvät poissa itsenäisestä luokkapoliitikasta.

Unionisteja ei pakota poliittiseen toimintaan ainoastaan ne yleiset näkökannat, joita sosialistipuolue edustaa, mutta unionistien edessä on erikoiskysymys: voiko unionistinen liike Yhdysvalloissa edelleen menestyä siinäkin määrin kuin tähän saakka ilman poliittisen vallan tukea, se on, voivatko unionistit vastaisuudessa pelkällä taloudellisella mahdollisella kiristää kapitalisteilta vähäisäkään myönnytyksiä? Tämä kysymys esiintyy yhdysvaltalaisille unionisteille vuosi vuodelta yhä tiukempaan. "Puhtaan taloudellisen voiman" tilalle asetetaan yhä enemmän esteitä ja tulee se yhä tehotonmaksi ellei pyritä ja päästä valtiolliseen valtaan. Sillä kapitalistinen järjestelmä on laitos, jossa vallassaolijat asettavat "puhtaan taloudellisen" toiminnan tielle valtiollista laatua olevia esteitä ja päinvastoin.

"Puhtaan taloudellisen toiminnan" tielle on jo asetettu useampia esteitä, joiden yri sen puristus ei ulotu ilman valtiollista valtaa, mutta huomattavin noista esteistä on pyssyhurttajärjestelmä. On olemassa kymmenittäin suurliikkeitä, jotka harjoittavat pyssyhurttien ja lakonrikkurien hankkimista ammattinaan ja pienempiä liikkeitä on sadottain. American Federation of Laborin vuoden 1915:sta konventionin pöytäkirjan tiedotuksen mukaan

pyssyhurtta hankkivia suurliikkeitä oli mainittuna vuotena kaksikymmentäyhdeksän. Suurimmat näistä liikkeistä, sellaiset kuin Waddel-Mahon-Bergoff pitävät säännöllisesti palveluksessaan tuhansia miehiä ja heidän kirjoissaan on registreerattuna kymmeniä tuhansia miehiä eri osista maata. Tämä pyssyhurtaliikkeiden palveluksessa oleva armeija voidaan milloin tahansa komentaa lakkoalueille tai muihin "tarpeellisiin paikkoihin" suojelemaan lakon rikkureita ja tekemään rikoksia. Tunnettuaahan on, mitenkä valmista tuo musta armeija on tekemään rikoksia pienestä katukahakasta aina ihmismurhiin saakka.

Vaikeimman kysymyksen asettaa pyssyhurttajärjestelmä unionisteille lakonrikkurien suojelemisellaan. Rauhallisimmassakin lakossa on senverran uhkaa, että mikä tahansa mies ei uskalla ilman muuta mennä lakonrikkuriksi ja siksiä lakonrikkurien suojelemiskysymys on tullut niin tärkeäksi kapitalisteille. Pyssyhurttajärjestelmä on ensimmäinen lakonrikkureita suojeleva voima. Pyssyhurttajoukko on viimeisen vuosien aikana ilmaantunut heti lakon alettua jokseenkin jokaiselle suuremmalle lakkoalueelle. Ja kun tuo lakonrikkurien suojeleusjoukko kerran saadaan lakonalaiselle työpaikalle, silloin ei ole vaikea saada lakonrikkureita järjestyneiden ja järjestymättömän työläisten suhteiden nykyisellään ollessa. Kun viimeisen sensuksen mukaan lasketaan työväenluokkaan 28,738,425 kuusitoista vuotta täyttäneitä ja siitä vanhempia miehiä ja kun unionisteja on vain 2,700,000, niin meille tuon mukaan jäisi 26,038,425 mihinkään

työväenjärjestöihin kuulumaton ta miestä. Vaikkapa näistä olisi vain parikymmentä prosenttia lakonrikkureiksi saatavia, niin ne riittävät rikkureiksi suurimpiinkin lakkoihin. Mutta jos rikkurien avulla voidaan pitää lakonalaista työpaikkaa joko kokonaan tai osiksi käynnissä, silloinhan unionistien "puhdas taloudellinen voima" ei pääse puristamaan kapitalisteja senkään vertaa kuin mitä sillä olisi mahdollisuus vaikuttaa kapitalistien keskinäisistä rahastoista maksettavien korvauksien yli. Kun jossakin tuotantolaitoksessa voidaan pitää työt vaikka osiksikin käynnissä lakonrikkurien avulla ja kun se lisäksi saa korvausta keskinäisistä korvausrahastoista, tuotantolaitoksen lakon johdosta kärsimä vahinko voi olla aivan pieni, jos ollenkaan, ja mitäpä syytä silloin olisi myöntyä unionistien vaatimuksiin. Vieläpä voi käydä niinkin, kuten muttamissa tapauksissa on käynyt, että lakonalaisen työpaikan tuotanto on lakkoaikana suurempi kuin samalla ajalla ennen lakkoa. Ja silloin kai on syytä kysyä, missä on ollut unionistien "puhdas taloudellinen voima"?

Viimeksimainitunlaisissa tapauksissa tekee suorastaan surulliskoomillisen vaikutuksen unionisti, joka vätystelee "puhtaasta taloudellisesta voimasta" ja edelleen hylkää työväenluokan itenäisen poliittisen toiminnan. Valtiollisten voimien avullahan jokainen viimeaikainen lakko on hävitetty. Onhan pyssyhurttajärjestelmäkin valtiomahdin turvissa toimiva laitos, sitä pidetään valtion lupakirjalla varustettuna liikkeenä ja sitä puolustavat lakimiehet ja tuomarit.

Jokainen unionisti, joka ei kannata työväenluokan itsenäistä poliittista toimintaa, on itseasiassa unionistisen liikkeen vihollinen, joko itsetiedoton tai itse-tietoinen. "Puhdas taloudellinen voima" menettää yhä enemmän merkityksensä, yhä enemmän tullaan suurimpia lakkoja häviämään valtiollisten voimien ja valtiollisten voimien turvissa toimivien voimien väliin astumisen kautta.

Harhakäsityksiä valtiollisesta vallasta. Ne ainekset, jotka unionistisessa liikkeessä vierovat valtiollista valtaa ja hylkivät sen tavoittamista ovat kaikki pohjataan luokkatiedottomia syndikalismän asianajajia, olkootpa he sitte Gomperseja, Haywoodeja tai ketä tahansa. Ne taas, jotka myöntävät valtiovallan voiman, mutta antavat parannuksien hankkimisen unionistienkin puolesta porvarien tehtäväksi, ovat myöskin luokkatiedottomia porvarillisten politikoitsijain leikkimukkeja. Syndikalistien harhakäsitysten pohjana ja lähtökoh-tana on lapsellinen usko valtio-vallan voimattomuudesta, se usko, että valtiollisilla voimilla ei kyetä tekemään mitään taloudellisia voimia vastaan. Ja lisäksi liittyy tuohon uskoon takaporttina "vakuutus", että työväenluokka ei kykene saamaan valtiollista valtaa Yhdysvalloissa, vaikkapa se haluaisikin sitä. Porvarillisten politikoitsijain harhakäsitysten perustana taas on vahva usko "hyvään mieheen", se käsitys, että kapitalistisessakin yhteiskunnassa on olemassa "hyviä miehiä", jotka luokka-asemastaan huolimatta omasta hyvästä tahdostaan poli-tikoivat koko kansan etua sil-mällä pitäen.

Valtiovallan voimat-tomuus. Syndikalistit käyttä-vät sangen mielellään puolustuk-senaan "marxilaista käsitystä", että valtio on vain yhteiskunnan päällysrakennus, vain "heijastus" yhteiskunnassa kulloinkin vallit-sevasta tuotantotavasta. Mutta nyt tuo "heijastus" ei ole en-sinkään mikään marxilainen kä-sitys. Marxilainen käsitys on, että valtiorakenne on **seuraus** vallitsevasta tuotantotavasta ja se **heijastaa** vallitsevaa ja vallin-nutta tuotantotapaa, ja se on kokonaan eriasia kuin valtioval-lan pelkäksi voimattomaksi hei-jastukseksi asettaminen. Lisäksi marxilaisuus toteaa, että olkoonpa joku yhteiskunnan laitos syn-tynyt mitenkä tahansa, se kerran synnyttyään on todellinen vai-kuttava voima, joka on otettava luokkataistelussa huomioon. Jo-kainen inhimillisen yhteiskunnan päällysrakennus, kuten valtio-muoto, uskonto, tiede ja taide, vaikka ovatkin syntyneet tuotan-totavan vaikutuksesta, voivat vaikuttaa ja vaikuttavat takaisin taloudellisiin oloihin, joko edis-tävästi tai ehkäisevästi; ne eivät siis ole pelkkiä mielikuvia, vaan käytännöllisessä elämässä vai-kuttavia ja huomioonotettavia voimia. Ja edelleen, nämä pääll-lysrakennukset päästyänsä va-kiintumaan elävät vuosikymme-niä kauemmin kuin edellyttäisi se taloudellinen kehitys, joka ne synnytti, ne eivät muutu heti tuotantotavan toisenlaiseksi mun-tuttua. Niinpä suurkapitalisti-nessa valtiossa elää vielä feoda-lisen ja pikkuporvarillisen tuotantokauden jättämiä laitoksia, tapoja ja käsityksiä. Näiden ai-kaansa kauemmaksi eläneiden päällysrakennusten osien hävit-täminen onkin yksin itsetietoisen

luokkataistelun tärkeitä tehtäviä. Sillä nämä edellisen tuotantokauden synnyttämät ilmiöt eivät näytä kaikki häviävän automaattisesti pitkienkään aikojen kuluessa, vieläpä ne näkyvät hyvin soveltuvan nykyisiin oloihin. Työläisten kahlehtiminen uskonnolla, tieteellä, taiteella ja lainlaadinnalla ja työläisten räökkääminen ja murhaaminen helvetillisillä työaloilla, pyssyhurttien, poliisien ja sotavaen avulla — ne kaikki näkyvät soveltuvan kapitalistiseen valtioon yhtä hyvin kuin ne aikoinaan soveltuivat feodaliherain alueilla ja feodalistisessa kirkkovaltiossa.

Jospa valtio olisikin vain pelkkä "heijastus", varjo tai peilikuva, kuten syndikalistit rakastavat sitä määritellä, mitäpä sitä kannattaisi lukuun ottaa. Mutta valtioon on riistännän asetettu vartija, kuten jokaisen valtion historia osottaa. Valtiolliset voimat kasvavat jokaisessa riistolle perustuvassa yhteiskunnassa sitä mukaa kuin riistäminen kehittyy asteelle, jossa on syytä pelätä kansan alkavan vaatia takaisin kansalisomaisuuksiensa, jotka harvat riistäjät ovat yksinomaisuuskseen ryöstäneet. Se on tämän viimeksimainitun tärkeän historiallisen tosiasian tuntemattomuus, joka antaa vapauden uppoutua käsityksiin valtiovalan voimattomuudesta. Tätä määrätynlaista riistämisen vartijaa ei tosin ollut ennen määrätynlaista taloudellista toimintaa, mutta juuri siitä, että taloudellisen riistämisen tarve kehitti mukaisensa vartijan, ei mitenkään seuraa ettei tuo vartija olisi aivan käytännöllisillä voimilla varustettu, päinvastoin siitä seuraa sen käytännöllisyys ja sen todellinen voimakkuus.

Kun siis kapitalistinen valtio on vain pehmeäkätisen herrasrosvon takana seisova vartija, tällä vartijalla tulee olla todelliset hyökkäys- sekä puolustusvoimat, sillä muutoinhan kapitalistiluokan taloudellinen rosvoaminen ei olisi mahdollista. Porvarien pelkäämä tasanjako pantaisiin käytännössä hyvinkin usein toimeen luokkatiedottomien työläisten ja myöskin itsensä pikkuporvarien taholta, jos se vain olisi toimeenpantavissa valtiovoimien vastaan tule mattomuuden tähden.

Yhdysvaltalaisiakin välittömiä valtiovoimia edustavat poliisilaitos, syyttäjä- ja tuomiolaitokset ja sotavoimat ja niiden lisäksi monet muut laitokset, jotka eivät ole välittömiä valtiollisia voimia, mutta ovat välittömien valtiovoimien käytettävissä. Ja niiden lisäksi ovat kunnallisvoimat, jotka useimmissa tapauksissa toimivat valtiovoimien kanssa käsikädessä, edistään kapitalistiluokan riistämistarkoituksia. Vuotena 1915 oli liittohallituksen siviililaitoksen palveluksessa 476,363 henkilöä, joista noin kolmesataa tuhatta edustavat välittömiä valtiollisia voimia. Näistä ovat luokkataistelulle hyvin tärkeitä — suorastaan "iskeviä" — 4,037 liittohallituksen tuomaria ja yleistä syyttäjä ja muita oikeuslaitosten virkailijoita. Ja liittohallituksen poliisien, syyttäjien ja tuomarien lisäksi ovat valtioiden ja kuntien poliisit, syyttäjät ja tuomarit, joita on monin kerroin enemmän kuin edellämainittuja. Mutta kaikkien näiden valtiollisten voimien takana on vielä ratkaisevin valtiollinen voima: liittohallituksen ja valtioiden sota-voima, jota on Yhdysvalloissakin kehitetty sitä mukaa kuin kapi-

talistinen riisto on kehittynyt huippuunsa kohti.

Nuo kaikki edellämäinitut voimat ne muodostavat valtiomahdin ja ne hyökkäävät kapitalistisen valtiollisuuden puolesta ja puolustavat sitä niin kauan kun nuo voimat muodostuvat kapitalistien etuja ajavista aineksista ja kapitalistiluokka on niiden komentajana. Näiden voimien iskuja ovat yhdysvaltalaisetkin syndikalistit niinkuin toisetkin unionistit saaneet niin monta kertaa ja niin katkeralla tavalla kokea, mutta siitä huolimatta syndikalistit ovat väitelleet valtiovaltaa voimattomaksi.

Mahdollisuudet saada valtiovalta työväenluokalle. Valtiollisen vallan väheksyjillä on ollut toisena päävalttina väite, että vaikkapa työväenluokka haluaisikin valtiollista valtaa, se ei kykene sitä saamaan äänioikeutta koskevien rajoitusten tähden. Tuollainen puhe käy täydestä totuudesta siellä, missä on paljon äänioikeuttomia ja tosiasioista tietämättömiä siirtolaisia; he ovat taipuvaisia uskomaan ettei yhdysvaltalaisella työväenluokalla ole äänestysoikeutta juuri nimeksikään. Mutta niin surullisesti eivät sentään asiat vielä ole — mutta voivat kylläkin nopeasti kehittyä takaisin tietämättömyyden aikoihin, jolloin varallisuus oli äänestysoikeuden ehtona, jos yhdysvaltalainen työväenluokka kestää edelleenkin välinpitämättömänä itsenäiselle poliittiselle toiminnalle. Nykyään on useimmissa valtioissa työväenluokalla ehdoton poliittinen enemmistö. Jos tarkastamme jo edellä esi-

merkkinä käyttämäämme Pennsylvaniassa, niin osottaa se seuraavaa:

Pennsylvanian tilastot osottavat, että jo vuotena 1809 oli valtiossa tehdastyöläisiä 924,487 ja kaivostyöläisiä 372,247, yhteensä 1,296,734 miespuolista tehdas- ja kaivostyöläistä. Äänestysissä olevia miehiä oli 1910 tilaston mukaan 2,309,025. Niistä oli laskettava pois:

Äänestysissä olevia äänioikeuttomia siirtolaisia 414,182.
Vankeja, heikkomiehisiä ja köyhäinlaitosta nauttavia 77,681
Jäännös äänestysoikeutettuja 1,817,162

Mutta ketä ovat nämä äänestysoikeutetut, senhän vasta ratkaisee, oisiko Pennsylvaniassa-kaan työläisillä mahdollisuutta saada valtiollista valtaa asiain nykyisellään ollen. Me voimme tässä esimerkissä laskea niin "radikaalisesti", että laskemme kaikki pienemmät sekä suuremmat porvarit ja maanviljelijät äänioikeutetuiksi ja laskemme kaikki "porvarit", maanviljelijät vieläpä kaikki "ammattisivistyneetkin" kapitalistipuolueiden äänestäjiksi, mutta sittekin jää työläisäänestäjiksi valtava enemmistö äänestysoikeutetuista. Otettuna lukuun kaikki mahdolliset porvareiksi laskettavat Pennsylvaniassa oli viimeisen sensuksen aikana

Porvareita	427,200
Maanviljelijöitä	219,295

646,495

Äänestysoikeutettuja	1,817,162
Jäännös työläisäänest.	1,170,667